

“HEMMELIGHEDEN” [to mustērion]

Studier i apostelen Paulus’ senere breve.

[Oversat fra engelsk til dansk, men alle *Skrift-citater* er fra Det Norske Bibelselskap 1930.

Disse studier vil i adskillige henseender fortsætte og uddybe specielt kapitel X–XV i vores bog “Guds Frelsesplan i Bibelen”, der er frit tilgængelig i den danske sektion på website: www.bibletreasures.co.uk

(No. 3 Fortsat fra side 44)

KAPITEL 2

(Fortsat)

Tilsvarende: det andet ord, der (specielt i de engelske oversættelser) næsten universelt oversættes med "verden" er *kosmos*, som - ligesom f.eks ordet "rige", eller "kongedømme" - kan have enten en meget bred og omfattende betydning, eller en mere snæver betydning; dette bestemmes altid (når vi studerer Skriften) i hvert enkelt tilfælde af den alt-betydende *kontekst*.

Flere af disse sammenhænge indebærer at ordet *kosmos* ("verden") må forstås at henvise til både jorden og hele eller dele af universet, herunder riger i Himlene, og dele af eller hele Skabelsen, både i Himlene og på jorden, f.eks:

“For mig [apostlen Paul] tykkes at Gud har vist oss apostler frem som de ringeste, som dødsdømte; for et skuespill er vi blitt **for verden** [*kosmos*], **både for engler** og for mennesker”; (i.e. nemlig hele verden, omfattende både engle og mennesker, 1. Kor 4:9)

[Paulus bruger her tydeligt "verden" [*kosmos*] i betydning af omfattende både englelige skabninger og mænd; flere af de engelske versioner bringer dette frem noget stærkere end den norske overs., f.eks:

NIV: “...spectacle to the whole universe, to angels as well as to men” (and CJB, NIVUK)
KNOX: “...such a spectacle do we present to the whole creation, men and angels alike”.
NIVR: “...for the whole creation to see. Angels and people are staring at us”.
Amplified Bible: “...the world with both men and angels as spectators”.
JB Phillips: “...“a public spectacle before the angels of Heaven and the eyes of men”.
Green’s Literal Translation: “...the world, even to angels and to men”.
NLT: “...a spectacle to the entire world—to people and angels alike”.
Rotherham: “...the world—both unto messengers [*aggelos*] and unto men” (likewise NASB, NKJV, HNV, Update Version 1.9, Wesley);

Luther Bibel (1545) har: “...der Welt und den Engeln und den Menschen”].

Mattæus 24:21 henviser til en fremtidig trængsel, i.e.

“...**så stor** en trængsel som ikke har været **fra verdens** [*kosmos*] **begyndelse** inntil nu, og heller ikke skal bli”.

Vor Herre Jesus Kristus henviser klart her til både Himlene og jorden, idet Han tydeligvis refererer til 1. Mosebog 1:1.

“I **begyndelsen** skapte Gud himmelen [*shamayim*: “Himlene”; flertal i grundteksten] og jorden”.

[“begyndelse”: *archē* både i Mattæus 24:21 og Septuaginta (LXX) 1 Mos 1:1.

Og i 1. Mosebog 2:1 har vi:

“Så blev himmelen og jorden **med hele sin hær** fullendt”.

Den norske overs. er ret dårlig her.

Ordret: “Og Himlene [*shamayim*] og jorden bleve fuldkommede og al deres hær”.

I den her første forekomst af *kosmos*, oversætter Septuaginta (LXX): “Og Himmelen og jorden [*gē*] og al [*pas*] deres kosmos”].

DENGANG Gud skabte Himlene og jorden, DA lagde Han også fundamenterne til jorden.

I fortsættelse af 1. Mosebog 2:1 er der adskillige Skriftsteder, der gør det klart, at jordens grundvolde blev nedlagte i forbindelse med *meget mere* end blot at skabe vores planet jorden, men var en del af skabelsen af det videre univers og hele Skabelsen, f.eks:

“Hvor var du da Jeg **grunnfestet jorden**?...”

...MENS alle morgenstjerner [i.e. – som vi skal se – en særlig gruppe af engle] jublet [eller “sang tilhobe”: dansk 1904 overs.], og alle **Guds sønner** ropte av fryd?” (Job 38:4,7).

[“Sønner af Gud” [*beni-ha-Elohim*] er – så at sige - et »teknisk« begreb, der anvendes i Det Gamle Testamente udelukkende for væsener direkte skabt af Gud; det er derfor brugt vedrørende englelige og åndelige skabninger - og derfor er *også* Satan omtalt som en “søn af Gud” i Job:

“Så hendte det en dag at Guds sønner kom og stilte sig frem for Herren, og blandt dem kom også Satan og stilte sig frem for Herren” (Job 2:1; kfr 1:6).

Adam kaldes *også* “en Guds søn” (Lukas 3:38) som direkte skabt af Gud - men det er ikke brugt vedrørende Adams efterkommere - undtagen i Det Nye Testamente, hvor det bruges om sande troende på vor Herre som Gud og Frelser, fordi vi alle er “en ny mand”, med et “nyt hjerte”, “født igen” af Helligånden, og *derfor* er vi også, som troende, en ny og direkte skabelse af Gud.

Ligeledes har vi udtrykket (hvilket ikke kan ses in den norske overs.): "*sønner af Den Mægtige*" - med "mægtig" [*El*] "benyttet vedrørende Gud og engle, og mægtige mænd" - *Gesenius*.

Således i Salme 89:7 (i den norske overs.; 89:6 i de engelske):

"For hvem i Det Høie er å ligne med Herren [*Jehovah*] ?
Hvem er Herren [*Jehovah*] lik blandt Guds [*El* : "Den Mægtiges"] sønner?"

På engelsk:

"For who in the Heaven can be compared unto the LORD? who among the sons of the Mighty can be likened unto the LORD?" (Psalm 89:6, KJV).

ESV har noten: "Hebraisk: "*sønnerne af Gud*, eller *sønnerne af Den Mægtige*";
Amplified Bible: "Hvem blandt de mægtige [himmelske skabninger] kan sammenlignes med Herren?";

NLT giver meningen: "Hvilken mægtigste engel er på nogen vis lig med Herren?"

LXX oversætter med: "sønner af Gud";

Vers 8 (vers 7 i de engelske overs.) efterfølgende uddyber yderligere:

"en Gud [*El*], såre forferdelig i **de helliges** hemmelige råd og fryktelig for alle dem som er omkring Ham"

[nemlig den Himmelske Råds-forsamling omkring og udvalgt af Gud, der åbenbart består af visse særlige "hellige" Himmelske skabninger som "Råds-medlemmer".
Er Israels 'Sanhedrin' - med Ypperstepræsten som Fore-siddende - et "billede" på, eller "afskygning" af, en Himmelsk realitet - ligesom Tabernaklet, og Levitternes præstegerning?]

På engelsk:

"God is very terrible, In the secret counsel of His holy ones, And fearful over all surrounding Him" (Young; ligeledes e.g. Rotherham, ESV, ASV, NIV, NASB).

Amplified Bible har: "de hellige (engles) råd".

I Salme 29:1 har vi:

"Gi Herren [*Jehovah*], I Guds [*El*] sønner, gi Herren [*Jehovah*] ære og makt!"

(På engelsk:

"Give unto the LORD, O ye mighty, give unto the LORD glory and strength").

Dette er det samme udtryk som i Salme 89: "sønner af Den Mægtige" (LXX: "sønner af Gud"). Young: "sønner af Den Mægtige"; og ESV har her samme note som til Salme 89:6.

(Teknisk set er både Salme 89:7 og 29:1 i flertal: "mægtigste" – flertal af excellens (eller majestæt - *pluralis majestatis* eller *excellantiae*), der, som *Gesenius* påpeger, bruges mere end to tusinde gange i den hebraiske tekst.

Gesenius holder derfor "at det ordrette udtryk "sønner af guderne", er – idiomatisk - i hebraisk og syrisk syntaks lig med "Guds sønner" (dvs. "engle")".

I Daniel 3:25 finder vi samme flertals form (i.e *pluralis majestatis* eller *excellantiae*):

“...den fjerde ser ut som en gudesønn”.

(ligeledes Young, der viser den bogstavelige flertals form “guder”: “...the appearance of the fourth is like to a son of the gods”).

Darby og Webster har begge: “lig en søn af Gud” (idet de antager *pluralis majestatis*); Ligeledes den danske v.Holstein (1740) overs. :”...skikkelse ligesom en Guds Søns”. Coverdale oversætter: “...den fjerde er lig en engel at se på” (“...the fourth is like an angel to loke vpon”).

Alle andre engelske versioner har enten "Guds Søn" [”the Son of God”] (men der er ingen bestemt artikel i det kaldæiske; denne del af Daniel er på kaldæisk), eller (flertallet) følger det bogstavelige "som en søn af guderne" (idet Holman bemærker: eller "som søn af et guddommeligt væsen”)].

Salme 104 har udspændelse af Himlene, grundfæstelse af jorden og skabelsen af engle:

- ”Min sjel, lov Herren! Herre min Gud, Du er såre stor, høihet og herlighed har Du iklædd Dig.
Han hyller Sig i lys som i et klædebon,
Han **spenner himmelen** [*shamayim*: “Himlene”] **ut** som et telt,

Han som tømrer i vannene Sine høie saler,
Han Som gjør skyene til Sin vogn, Som farer frem på vindens vinger.

Han gjør vinder til Sine engler, luende ild til Sine tjenere.*

Han grunnfestet jorden på dens støtter, den skal ikke rokkes i all evighet.
(Salme 104:1-5).

* [Det er beklageligt, at både den norske og danske 1904 overs. her følger flere samtidige engelske oversættelser, istedetfor f.eks v. Holsteins 1740 overs, der har:

“Hand gjør Sine engle ånder [*ruach*]; Sine tienere gloende ild”.

(Ligeledes e.g.: KJV, NKJV, Darby, Webster, KJ21, Wycliffe (1395) Coverdale (1535), Bishops Bible (1568).

Salme 104:4 er *citeret* i Hebr 1:7, hvor både den norske overs. og den danske 1904 overs. *endnu mere* beklageligt har følgende tekst:

“Og om englene sier Han: “Han Som gjør Sine engler til *vinder* og Sine tjenere til ildslue” (Hebr 1:7).

Som læseren kan se: iflg. disse to oversættelser:

- så gør Gud “*vind*” til “engle” i Salme 104, og “engle” til “vind” i Hebr 1:7;
- ligeledes gør Gud “*luende ild*” til “tjenere” i Salme 104, og gør “tjenere” til “ildslue” i Hebr 1:7 (*sic!*).

Dette er selvfølgelig noget vås, hvilket fremkømer derved, at det græske i Hebr 1:7 uomtvisteligt skal oversættes: “Og om englene sier Han: “Han Som gjør Sine engler til *pneumata* [nemlig “ånder”] og Sine tjenere til *ildslue*”.

Hvad der er endnu værre, er at Paulus – inspireret af Helligånden - citerer Salme 104:4 fra Septuaginta (LXX), hvilket betyder at Helligånden har her verificeret Septuaginta oversættelsen, der har følgende ordrette tekst:

“Han gørende Sine [de] engle [*tous aggelous*, med den bestemte artikel] *pneumata* og Sine tjenere en flamme af ild”.

Ydermere har den græske tekst i Hebr 1:7 (ordret):

“OG med hensyn til englene [*tous aggelous*, med den bestemte artikel] siger Han: “Han gørende Sine [de] engle [*tous aggelous*, med den bestemte artikel] *pneumata* etc”, hvor “OG” [*kai*] forbinder med den forudgående tekst: “...alle Guds engler skal *tilbede* Ham” (hvilket selvfølgelig engle er istand til, men ikke “vind”).

Endvidere: Paul fortsætter - i ubrudt sammenhæng - sine argumenter *fra* 1:7 fremtil slutningen af kapitel 1, hvor han så siger:

”Men til hvem av ENGLENE har Han nogen tid sagt: “*Sett Dig ved Min høire hånd, til Jeg får lagt Dine fiender til skammel for Dine føtter?*” Er de ikke alle tjenende ÅNDER [*pneumata*]...” (Hebr 1:13-14).

Her tvinger det græske hver og een af alle oversættelser – nyere og ældre – til at oversætte *pneumata* med “ånder”, og til at opgive at oversætte med “vinde” (hvilket naturligvis ville være nonsens).

Af de ovennævnte grunde, vi holder med v. Holstein (og den engelske KJV og andre), at “Hand gjør Sine engle *ånder* [*ruach*]; Sine tienere gloende ild” er den korrekte oversættelse af Salme 104:4, hvilket også er i overensstemmelse med Septuaginta, og Hebræerbrevet 1:7 og 1:14].

Det græske *pneumata* (flertal af *pneuma*) skal og må derfor her uundgåeligt oversættes med “ånder” (hvilket er den primære betydning; *kun* hvis konteksten *klart* indikerer den sekundære betydning “vind” eller “brise” – fra “ånd”, og derfor “ånde-dræt”, dvs. luft, der bevæger sig – kan *pneuma* oversættes således; iøvrigt oversætter det græske *pneuma* næsten ufravigeligt det hebraiske *ruach* i over 300 forekomster i LXX).

ENDOG flere engelske oversættelser, der har samme oversættelse af Salme 104:4, som den norske overs. og danske 1904 overs. (i.e. “vinde”) skammer sig ved at gentage

dette i Hebr 1:7 – og oversætter *der* – fuldstændig ulogisk - med “ånder” til trods for, at Hebr. 1:7 citerer Salme 104:4!

Således kan vi da se de korrekte oversættelser som følger:

Salme 104:4 (hebraisk): “Hand gjør Sine engle ånder [*ruach*]; Sine tjenere gloende ild”.

Salme 104:4 (græsk: LXX): “Han gørende Sine engle [*tous aggelous*] ånder [*pneumata*] og Sine tjenere en flamme af ild”.

Hebr 1:6-7 (græsk): “...Og alle Guds engle skal *tilbede* Ham Og om englene siger Han: “Han Som gjør engle til ånder [*pneumata*] og Sine tjenere til *ildslue*”.

Hebr 1:13-14 (græsk): ”Men til hvem av ENGLENE har Han nogen tid sagt: “*Sett Dig ved Min høire hånd, til Jeg får lagt Dine fiender til skammel for Dine føtter?*” Er de ikke alle tjenende ÅNDER [*pneumata*]...”];

- “...og at du glemmer Herren, din Skaper, Som **utspente himmelen** * [*shamayim*: “Himlene”] og **grunnfestet jorden**...”
(Es 51:13).

(På engelsk:

“And forgettest the LORD thy Maker, That hath **stretched forth** * the heaven [“Who is *stretching* out the Heavens” - *Young*] and **laid the foundations of the earth**”
(Isaiah 51:13, KJV).

* [Som læseren sikkert ved: moderne videnskab [fra *scientia*: "viden", jvf. mands "viden", som er dårskab for Gud] har opdaget, at universet er et ekspanderende univers.

Det kan måske interessere læseren, at dette sandsynligvis ville have bragt et smil frem på ansigtet af flere Gamle Testamente profeter (som angivet ovenfor i Salme 104 og Es 51), herunder Esajas og også Sakarias f.eks:

“Min høire hånd *har utspent* himmelen” [*shamayim*: “Himlene”] (Es 48:13);

(På engelsk: “My right hand *stretched out* the Heavens...” (Isaiah 48:13, Young);

“...Herren, Som **utspente** himmelen” [*shamayim*: “Himlene”] (Sak 12:1);

(På engelsk: “...the LORD, Which *stretcheth forth* the Heavens” (Zechariah 12:1, KJV).

[“udspænder” (dansk 1904 overs. “udbreder” og engelsk: “*stretching*” - *Young*) i.e. en *fortsættende* (kontinuerlig) handling. Ligeledes: LXX, Rotherham, Green’s Literal Translation, Wycliffe.

(Verbet er i aktiv participium og ikke i datid, som indikeret i den norske overs.)].

Nogle af de mange henvisninger til Satan som "denne verdens [*kosmos*] fyrste", tyder på, at han besider en kosmisk myndighed ud over de snævre grænser vedrørende vores planet Jorden, i overensstemmelse med andre ting Skriften oplyser om fjenden, herunder at han for nuværende også er til stede i de

himmelske regioner, hvor han bl.a. er Anklager af mænd.

Således (Joh 12:31) refererer Herren Jesus Kristus til, at "denne verdens [kosmos] fyrste" skal "blive kastet ud" - en tydelig henvisning til den senere krig i Himlene.

[I Joh 12:31 er det *ekballō exō* : *ek* ("fra") med *ballō* ("at kaste"), sammen med *exō*, et adverbium (fra *ek*) der betyder "udenfor, uden", og derfor bogstaveligt: "skal kastes ud uden for".

I Åbenbaringsbogen 12:9 har vi, at Satan "blev kastet ned på jorden", ordret: "kastet [*ballō*] til [*eis*] Jorden [*gē*], og hans engle "blev kastet [*ballō*] med [*meta*] ham".

Åbenbaringsbogen 12:10:

"Fra nu av tilhører frelsen og styrken og riket vår Gud, og makten Hans Salvede;

FOR [*hoti*: introducerer noget, som hviler på en åbenbar kendsgerning: "fordi, idet, thi"]

våre brøders anklager er kastet ned [*kataballō*: dvs. *kata*: "ned", sammen med *ballō*], han som anklaget dem for vår Gud dag og natt".

I Efeserbrevet 6:11-12 læser vi:

"Iklæ eder Guds fulle rustning, så I kan stå eder mot djevelens listige angrep;

FOR vi har ikke kamp mot blod og kjød,

MEN mot makter, mot myndigheter, mot verdens herrer i dette mørke, mot ondskapens ånde-hær i himmelrummet".

[Ordret på græsk læser teksten:

"Iklæd ("påtag, ifør") eder Guds fulde rustning, så I kan ("har evnen til at") stå mægtigt imod Djævelens listige angreb (1904: "snedige anløb"),

FOR [*hoti*; åbenbar kendsgerning: "fordi, idet"] vi har ikke kamp imod blod og kød,

MEN [*alla*]

imod magterne [*archē*: "fyrste-dømmer"] |

imod myndighederne [*exousia*] |

imod verdens-herskerne [*kosmokratōr*] |

af DETTE [særlige] Mørke

imod ondskabens ånde-hær [*pneumatikos*] i [*en* med dativ] de Himmelske steder ("regioner, pladser").

[Bemærk, at vi er enige med *Rotherham* i at "Mørket" (med den bestemte artikel) knytter sig i det græske til alle de tre nævnte Himmelske ånde-magter.

Ligeledes: Green's Literal Translation og John Nelson's Darby Translation. Det overvældende flertal knytter imidlertid "Mørket" til kun den tredje magt: *kosmokratōr*].

Vi vender tilbage - senere i vores studier - til denne tekst i detalje, inklusive begrundelsen for at følge Rotherhams tekst.

Udtrykket "verdens-herskere [*kosmokratōr*] af Mørket dette" er en klar henvisning til onde englelige og åndelige herskere i forbindelse med riger i *kosmos*, der klart indbefatter Himmelske regioner.

["Verdens-herskere" er *kosmokratōr*, fra *kosmos* og *krateō*: "at have magt, være stærk, at være herre over, at herske, at komme i besiddelse af, at tage fat i, tage, gribe, at lægge hænder på én for at få ham ind i ens magt"- *Strong/Thayer*].

Vi udleder fra det nedenstående, nemlig

- Satans titel som "denne verdens [*kosmos*] fyrste", og
 - "verdens-herskerne" er delagtige i Satans angreb (jvf. Ef 6:11-12: "...Djævelens ...angreb, FOR...kamp...*ikke* imod...MEN imod etc"), og
 - det forhold, at Skriften fremstiller Satan som en åndelig og himmelsk skabning af den højeste orden, f.eks:
 - "...Du som var seglet på den velordnede bygning, full av visdom og fullkommen i skjønnhet!"; og
 - "Ustraffelig * var du i din ferd fra den dag du blev skapt, til det blev funnet urettferdighet hos dig" (Ezekiel 28:12,15);
- * [den danske 1904 overs. er bedre: *tamiym*: "fuldkommen", ligeledes e.g. KJV, ASV, Young, Darby, Webster, HNV: "perfect"; Vulgata: *perfectus*];

AT Satan er det fyrstelige og regerende overhoved for disse verdens-herskere, [*kosmokratōr*], som tydeligvis er tilstedeværende i de himmelske regioner, og som er herskere over, hvad der kaldes "Mørket" (angående hvilket, Skriften flere gange henviser til "Mørkets Magt" – et udtryk vi vil undersøge nærmere på rette tid).

[I modsætning dertil har vi vores Almægtige Gud: *Pantokratōr*: "Almægtige"; "Han, Der har magt over alle ting [*panta*], Herskeren af alle, den Almægtige: Gud" (*Thayer*, vores fremhævelse).

Pantokratōr anvendes kun om Gud, og forekommer 10 gange i Det Nye Testamente, med første forekomst i 2. Kor 6:18 (de andre 9 forekomster er i Åbenbaringsbogen):

"..og Jeg vil være eder en Far og I skal være Mig sønner og døtre, sier Herren den Allmægtige".

I Septuaginta (LXX) anvendes *Pantokratōr* primært til at oversætte *Shaddai* ("Almægtige"), men anvendes også vedr. "Herren, hærskaenes Gud" [*Jehovah Zebaoth*] i Jeremias 5:14 og Amos 4:13].

Det er betydningsfuldt at vor Herre Jesus Kristus beder i Joh 17:5:

“...og nu, herliggjør [*doxazō*] Du MIG, Fader, hos Dig Selv med **den herlighed** [*doxa*] Jeg havde hos Dig **før verden** [*kosmos*] **var til!** [*einai*]”

[*einai*: "at være, at eksistere", præsens infinitiv af *eimi*. Derfor har f.eks. Rotherham: "før verdens eksistens", og ESV og HNV: "før verden eksisterede"].

Det er ligeldes betydningsfuldt angående Satans seks Fristelser af vor Herre Jesus Kristus i ørkenen, at:

- det var fra " et **højt bjerg** [*hypsēlos oros*]” (2nd Fristelse) at Djævelen viste Herren:
“alle verdens [*oikomene*] riker i et øjeblik” [*en stigmē chronou*];
- medens i den 6te Fristelse – og fra “et **umådeligt højt bjerg**” [*lian hypsēlos oros*] - viste Djævelen Herren umådeligt meget mere end i den 2.Fristelse, nemlig:
“alle verdens [*kosmos*] riker OG deres herlighed [*doxa*]”

(og dette tog længere tid end “i et øjeblik”, for denne tidsangivelse er udeladt i den 6.Fristelse).

[Note: Det er næsten universelt antaget, at der kun var tre Fristelser.

Fordi nogle af Fristelserne ligner hinanden, antager det kritiske menneske - i sin egen påståede såkaldte "visdom" (som er "tåbelighed" for Gud) - at dette simpelthen betyder, at de derfor 'selvfølgelig' må være identiske.

[Og mennesket - baseret på denne antagelse – ophøjer derefter sig selv til at kritisere Den Almægtige Guds ord for, hvad mennesket kalder »uoverensstemmelser« mellem evangelie-beretningerne, og han skriver lærde bøger om »udviklingen af literære stilarter«, og om hypotetiske »tidligere kilde- manuskripter«, som kan tegne sig for de »forskelle«, der er mellem evangelierne osv. osv. – i alt hvilket disse "lærde" fungerer som nutidige Farisæere i.e. "blinde veiledere, som avsiler myggen, men sluker kamelen!" (Matt 23:24).

Derfor - og for at bekæmpe denne ældgamle tradition af mænd - citerer vi nedenfor uddrag fra kapitel 9 i vores "Gethsemane" bog].

Satans seks Fristelser af vor Herre Jesus Kristus i ørkenen, berettes i Mattæus 4:1-11, Markus 1:12-13 og Lukas 4:1-13.

Mattæus og Lukas beretter – hver især - detaljerne fra forskellige Fristelser, medens Markus kun har følgende:

“Og straks **drev Ånden * Ham** ut i ørkenen, og Han var i ørkenen og blev fristet [*peirazō*] av Satan i firti dager, og Han var hos de ville dyr; og englene tjente Ham” (Markus 1:12-13).

* [I alle forekomsterne i evangelierne vedrørende Herren ledt ud i ørkenen (og også vedrørende Guds Ånd Der kom over Ham i form af en due), er henvisningen til Den Hellige Ånd Selv]

Den Hellige Ånd redigerer meget ofte hvad Han siger, igennem beretning af forskellige dele af begivenheder i de forskellige evangelier, og sikrer således derved, at HVERT Evangelium registrerer præcist, hvad der kræves for DETTE Evangelies særlige guddommelige formål.

Hvert af de fire evangelier beretter *kun*, og *helt* præcist, de hændelser og de detaljer, der opfylder Gud særlige formål for hvert enkelt Evangelium.

Derfor er vi nødt til nøje at bemærke alle detaljerne (selv de mindste) omkring begivenheder, der er nævnt i mere end eet Evangelium, når vi forsøger at etablere den detaljerede rækkefølge eller udfoldelse af begivenheder.

Og dette gør vi med den usvigelige og sikre viden, at hvert eneste ord er rensat og sandt, fordi det er Helligånden Selv, Der tilsikrer dette.

Fristelserne fortsatte alle de 40 dage.

[Som indikeret ved at *peirazō* er i præsens passiv participium ("blivende fristet") i både Markus 1:13, og i Lukas 4:3-4, som begge direkte og bogstaveligt har: "...Han...i firti dager blev fristet [*peirazō*] av Satan "; "...Jesus...i firti dager blev fristet av Djevelen"].

Den **1ste Fristelse** (Lukas 4:3) er at "denne sten" ["stenen denne"] skal blive til "et brød" [*artos: singularis* i det græske];

hvorimod i den tilsvarende **4de Fristelse** (Mattæus 4:3) er det at "disse stene" skal blive til "brød" (engelsk: "loaves") [*artoi: pluralis* i det græske].

I den **4de Fristelse** har Herren også en tilføjelse til at "Mennesket lever ikke av brød alene", nemlig: "hvert ord som udgår igennem Guds mund".

I den **2nd Fristelse** (Lukas 4:5) – som vi har set - viser Satan vor Herre Jesus Kristus "'alle verdens [**oikomene**] riker i et øieblikk" [*en stigmē chronou*];

hvorimod i den tilsvarende **6te Fristelse** (Mattæus 4:8) viser Satan (men ikke "i et øieblikk") vor Herre Jesus Kristus "alle verdens [**kosmos**] riker OG deres herlighed" [*doxa*].

I den **2nd Fristelse** hævder Satan sin *autoritet*:

“Dig vil jeg gi makten over alt dette og DISSE rikers (nemlig *oikomene*-rigernes) *herlighed* [*doxa*]

FOR [*hoti*: introducerer det, som hviler på en åbenbar kendsgerning: "fordi, idet, thi"]
MIG er det overgitt, og JEG gir det til hvem JEG vil”.

(Og bemærk, at Herren ikke modsiger denne hævde af autoritet, medens i den **6te Fristelse** er der ikke nogen sådan hævde af autoritet. Satan viser Herren alle *kosmos*-rigerne og *deres* herlighed og siger blot: “alle DISSE vil jeg give Dig”).

Satan kræver også i begge disse Fristelser, at vor Herre Jesus Kristus skal “*tilbede*” ham.

[Her har vi desværre i det norske en meget grim fortolknings-oversættelse, men det er ikke enestående: vi finder adskillige af disse også i mange nyere engelske, danske og andre oversættelser, også angående Fristelserne i ørkenen.

Den ældre danske 1904 overs. (og ligeledes KJV, Rotherham, Young, ASV, Darby, etc.):

2nd Fristelse: “Dersom Du vil **tilbede** [*proskyneō*] MIG [*enōpion emou*]” (bogstaveligt: “her foran MIG, for mit åsyn”: *enōpion* er *en* med *ops* (“øje”);

(på engelsk: “If Thou therefore wilt **worship before** me”, ASV)

6te Fristelse: “Om Du vil **falde ned** [*piptō*] og **tilbede** [*proskyneō*] MIG [*moī*]”;

(på engelsk: “if Thou wilt **fall down** and **worship** me”, ASV).

Den norske 1930 oversættelse har:

“...vil nu du *falle ned og tilbede mig*” (Luk 4:7; 2nd Fristelse);

“hvis du vil *falle ned og tilbede mig*” (Mat 4:9; 6te Fristelse).

Det er klart, at den norske oversættelse bevidst (siden de norske oversættere selvfølgelig besidder høj grad af kompetence i Bibelsk græsk) *vildleder* læseren til at tro, at de to Fristelser er identiske, trods de adskillige og markante forskelligheder i grundteksten.

Forklaringen er – sørgeligt at sige - at oversætterne naturligvis udmærket erkender forskellighederne i de to tekster. Men hvis der er en stærk, århundreder gammel traditionel forudfattet overbevisning og antagelse om, at der kun nogensinde var *tre* Fristelser, så vil oversætterne overtale sig selv til “tilskære det norske”, for at undgå den helt klare konklusion, at der var en anden, lignende men *forskellig* Fristelse (nemlig den 6te Fristelse, tilsvarende den 2nd Fristelse) fordi dette uundgåeligt og logisk ville betyde, at der er mere end *tre* Fristelser.

Sådanne fortolknings-oversættelser finder vi desværre i rigt mål i alle oversættelser – specielt indenfor de sidste 100 år eller så, hvor megen sprog- og Bibelforskning foretages af vantroende.

De tjener Løgnens fader, Satan, på navnlig to vis: (1) de sår tvivl om Skriftens vederhæftighed som "GUD-indåndet" [*Theopneustos*] og fuldstændig præcis og sand i enhver henseende, og (2) opretholder mange traditionelle "kirkelige" og menneskelige doktriner, der er ikke tåler lys fra grundteksten og en direkte og bogstavelig forståelse af Skriften].

In the **3de Fristelse** (Lukas 4:10) citerer Satan (fra Salme 91:11-12) at Gud skal give Sine engle befaling "om Dig at de skal bevare Dig".

Satan siger også (i vers 9) til Herren: "...kast Dig ned herfra! [*enteuthen*]".

I den tilsvarende **5te Fristelse** (Mattæus 4:6) er den fremhævede del af dette citat udeladt.

Ligeledes er "herfra" [*enteuthen*] også udeladt.

Vedrørende disse to Fristelser, finder vi en mindre øjensynlig "til-skåren" oversættelse i det norske (ligesom i flere nyere engelske og i den danske 1904 overs.), der igen søger at bringe disse to steder "sammen" så de ligner hinanden mest muligt, idet de antages at vedrøre den samme Fristelse.

Norsk 1930 overs.

"Og Jesus svarte og sa til ham: Det er sagt: "*Du skal ikke friste Herren din Gud*" (3.)
"Jesus sa til ham: Det er atter skrevet: "*Du skal ikke friste Herren din Gud*". (5.)

Ordret iflg. grundteksten (og uden punkturering som ikke forefindes i den græske gundtekst, men er indsat af oversætteren):

"Og svarende [*apokrinomai*] sagde [*eipon*] til ham Jesus AT [*hoti*] Det er blevet sagt [*eipon* (i præsens passiv indikativ)] *Du skal ikke friste Herren din Gud* * (3de Fristelse, Luk 4:10).

"Erklærede [*phēmi*] til ham Jesus IGEN [*palin*] Det er skrevet [*gegraptai* i.e. *graphō*] *Du skal ikke friste Herren din Gud* * (5te Fristelse, Mat 4:7).

* [citat fra 5 Mosebog 6:16; "friste" er *ekpeirazō*, dvs. *ek* med *peirazō*, hvor *ek* intensiverer verbet: "gennem-friste", eller "over-friste"].

Forskellene er markante som læseren selv kan se. Vi ser her særligt på ordet oversat med "atter" [*palin*].

Den norske læser (og danske iflg. den enslydende 1904 overs.) har i Mattæus 4:6 umiddelbart forudgående læst:

"for det er skrevet: Han skal give Sine engle befaling" etc.
og læser derefter i vers 7: "Jesus sa til ham: Det er atter skrevet" etc.

Således vildledes læseren bevidst til at tro, at “atter” er knyttet til “det er skrevet” (idet “atter” ofte bruges foran et ord der gentages, for at fremhæve gentagelsen) med betydning af, at “atter” kunne være lig med “også”.

(Således har faktisk den danske 1948 overs. “Der står også skrevet” etc. og ligeledes en hel række af lignende vildledende moderne engelske oversættelser, der har “also”).

Det er helt utilladeligt at oversætte *palin* med betydning af “også” (og intet græsk lexicon har “også” (eller det engelske “also”) som en tilladelig oversættelse af *palin*).

Den primære betydning er “igen” eller “atter”, med reference til gentagelse af en *handling* eller *hændelse*;

[“igen” er det ligetil danske/norske ord for det græske *palin*, der “...betegner “igen” eller en falden tilbage til en tidligere tilstand, eller en tilbagevenden til en tidligere aktivitet” - *Bauer*.

Ordet *palin* optræder 142 gange i Det Nye Testamente; KJV oversætter med “again” (“igen”) alle 142 gange].

“IGEN” i Mattæus 4:7 henviser således *hverken* til 4:6 “det er skrevet” *eller* til “Jesus svarende sagde til ham” i 4:6, men “igen” (der er fremhævet i det græske iflg. Rotherham) henviser direkte til hele den *tidligere* hændelse, inklusive citatet fra 5 Mosebog 6:16, da Satan *første* gang (i den 3de Fristelse, Lukas 4:10) fristede Herren til at kaste Sig Selv ned.

[På dansk ville vi bringe det frem ved at sige, med en anden punkturering, f.eks: “Jesus erklærede til ham –Igen – at det (een gang for alle)* er skrevet: “*Du skal ikke friste Herren din Gud*”.

Men dette er selvfølgelig uacceptabelt for oversætterne – fordi så ville der logisk være mere end tre Fristelser. Derfor flytter de også *palin* til at stå ved siden af “det er atter skrevet”, hvorved eftertrykket på “igen” tabes, og flyttes over til “skrevet”];

* (“det er skrevet” er i en relativ sjælden perfektum passiv indikativ, der betegner noget færdigt, fuldstændig-gjort, een gang for alle; samme form af verbet er brugt, da Herren sagde på korset: “Det er fuldbragt”).

Vi bemærker også følgende:

I den **3de Fristelse** (den sidste Fristelse omtalt i *Lukas*) ser vi, at efter denne tredje Fristelse, da ”vek han [Satan] fra Ham [Herren] for en tid” (Luk 4:13).

Satan – af hans egen fri vilje – forlader vor Herre Jesus Kristus efter at have endt al fristelse (nemlig ”for nuværende”) med henblik på at vende tilbage på "et belejligt tidspunkt".

Dette er meningen som udtrykt: “Og da djvelen havde endt all fristelse, vek han fra Ham for en tid” (se nedenfor).

I den **6te Fristelse** (den sidste Fristelse i *Mattæus*, og den sidste af de seks Fristelser) forlod Satan vor Herre Jesus Kristus - og vendte *ikke* tilbage.

OG: Satan forlod ikke frivilligt, men på Herrens befaling: "Bort fra Mig, Satan!"

“**DA** [*tote*] forlot djevelen Ham, og se, engler kom til Ham og tjente Ham” (Mat 4:11).

In Lukas 4:13, da Satan forlod Herren ved afslutningen af den 3de Fristelse, da var der ingen engle der kom til Ham og tjente Ham, således som ved afslutningen af den sidste og 6te Fristelse.

I den **3de Fristelse** indebærer det græske (og endda på norsk) en klar fornemmelse af Djævelen havde afsluttet "for nuværende", fordi han gik væk indtil [græsk: *achri*] et belejligt tidspunkt [eller "sæson", græsk: *kairou*];

[*kairos* (bogstaveligt: "sæson") "betegner det rigtige, passende eller belejlige tidspunkt, et opportunt tidspunkt, hvor noget skulle gøres" (*Bullinger*).

Jvf. at f.eks. ESV har: "the devil... departed from Him until an *opportune* time" (ligeledes e.g. NKJV, NIV, NASB).

Græsk har fire forskellige ord for "indtil"; *achri* betegner kontinuerligt indtil, op til en vis tid.

Derfor - efter de første *tre* fristelser – ser vi at djævelen "gik bort fra, eller forlod, Ham *achri kairou*".

Dette indebærer forståelsen, at Djævelen derfor ville vende tilbage til Ham (Herren) på det belejlige tidspunkt (nemlig i løbet af de 40 dage).

Dette bekræftes af, at Satan faktisk vendte tilbage, og at der faktisk var *tre* yderligere Fristelser, hvilket også bekræftes – som vi har set – i Mat 4:7: "Jesus erklærede til ham –IGEN – at det (een gang for alle) er skrevet: "*Du skal ikke friste Herren din Gud*".

I den **5te Fristelse** har vi: "**DA** tok djevelen Ham med sig til den hellige stad..."

Ordet "DA" er *tote* i det græske, et tids-adverbium der her angiver streng efterfølgelse fra den *forrige* 4de Fristelse med "stenene" (flertal) og "brødene" (flertal);

[hvilket naturligvis også indebærer, at med disse to Fristelser i direkte efterfølgelse af hinanden, må der have været *mere* end tre Fristelser].

Vi ser også i den 5te Fristelse, at Djævelen "tog Ham med sig [*paralambanei*] til den **hellige stad**";

hvorimod i den tilsvarende 3de Fristelse har vi, at Djævelen "førte Ham [*agagen*] til **Jerusalem**".

Ydermere - og endeligt - har vi i den **2^{dn} Fristelse**, at Djævelen

”førte Ham op [**an-agagon**] på et **højt bjerg** [*hypsēlos oros*]” og viste Herren:

“alle verdens [**oikomene**] riker i et øieblikk” [*en stigmē chronou*];

medens i den 6te Fristelse har vi, at Djævelen

”tog Ham [**paralambaneī**] til et **umådeligt højt bjerg** [*lian hypsēlos oros*]”, hvorfra Djævelen viste Herren umådeligt meget mere end i den 2^{dn} Fristelse, nemlig:

“alle verdens [**kosmos**] riker OG deres herlighed [*doxa*]”

(og dette tog længere tid end “i et øjeblik”, for denne tidsangivelse er udeladt i den 6te Fristelse).

(Vi erkender vores gæld til noten i Matthæus 4 i The Companion Bible, som oprindeligt inspirerede os til at undersøge, om *Skriften* fremsætter seks Fristelser, istedet for de traditionelt antaget tre Fristelser – *qv.*).

Lad os endelig bemærke en vigtig detalje, der nemt overses:

Når vor Herre Jesus Kristus, ved slutningen af den 6te Fristelse siger: "Væk fra Mig, Satan!", så er dette en BEFALING.

Bogstaveligt på græsk er det: *hupage Satana* : "Gå, Satan!", med verbet i imperativ. Dette er en *befaling* fra Een, Der besidder højere autoritet eller rang, til een af lavere autoritet eller rang, der ikke havde noget valg, men var nødsaget til at adlyde:

“**DA** [*tote*] forlod Djævelen Ham...”].

Som læseren kan se, så er vi - gradvist og i bøn – i færd med søge at uddybe vores forståelse af, *hvad* Skriften fortæller os om især de Himmelske riger, herunder hvornår ”verden” [*kosmos*] og Skriften skal forstås - i en bredere og bogstavelig bibelsk forstand - at henvise til alle Guds bevidste skabninger, især Himmelske eller åndelige væsener, herunder myriaderne af engle.

For det er i og angående disse sfærer ”*i Det ALLER Højeste*” at vores håb og velsignelser i og ved vores ophøjede Gud og Frelser Kristus Jesus er forbundne.

Dette er en lang vej, idet vi søger vores forståelse angående og indenfor de ting der IKKE kan ses af os, der er mænd, jord-født og af Adams race - som det står skrevet:

“såsom vi ikke har det synlige for øie, men det usynlige;
for det synlige er timelig, men det usynlige evig”
(2 Kor 4:18).

[Ordret iflg. det græske, idet *inter alia* to forskellige ord er – interessant – benyttet af Helligeånden her for “at se”:

“Idet vi IKKE hæfter vores øjne på [*skopeō*] de [ting] der er synbare [*blepō*],
MEN [*alla*: stærk modsætning] de [ting] der IKKE er synbare [*blepō*];
FOR [*gar*: partikel vedr. *bekræftelse og konklusion* med betydning “sandelig derfor,
sandelig som sagen står” – *Thayer*]
de synbare [ting] [efteryk iflg. *Rotherham*] er timelige [*proskairos*: *pros* (“for”) + *kairos*
 (“sæson”); derfor: “timelige, transiente, temporære”]
MEN [*de*: i.e. modsat] de [ting] der IKKE er synbare [*blepō* med eftertryk] er æoniske (i.e.
æon-eksisterende eller æon-forblivende);

[*skopeō*: “at se på, observere, overveje, markere, hæfte ens øjne på, være direkte opmærksomhed på” (*Strong/Thayer*), fra *skopos*: ”en observatør, en der står på vagt, en der spejder efter det *fjerne* mål” (*Thayer*). (Jvf. f.eks ”peri-skop”, ”tele-skop”).
Første forekomst af *skopeō* er Lukas 11:35: “Se derfor *til* at lyset i dig ikke er mørke!”];

blepō: “Se, skue”: anvendes både vedr. fysisk vision (at se fysisk med øjet) og mental vision (at se med det ”indre øje”).

Således ”at opfatte” (f.eks Mat 13:13) eller ”se til tage sig i agt” (f.eks, Mar 13:23, 33) idet *blepō* indikerer en større livagtighed (end *horaō*) og udtrykker en mere *intens*, hensigt-rettet, oprigtig kontemplation, med speciel vægt på tankevirksomheden hos den der ”ser” (*Vine*).

De to første forekomster af *blepō* er Mat 5:28: “...hver den som *ser* på en kvinde for å begjære hende, har alt drevet hør med hende i sitt hjerte” og Mat 6:4: “...din Fader, Som *ser* i lønndom, Han skal lønne dig i det åpenbare” (og ligeledes vers 6 og 18).

Luk 6:41: ”hvorfors *ser* du splinten i din brors øie”. Luk 24:12,”...Peter stod op og løp til graven, og da han bøide sig ned, så han bare liksvøpet”.

I Acta 1:9 ”...før Han [Herren] op mens de så på...”

Joh 5:19: ”...Sønnen kan ikke gjøre noget av Sig Selv, men bare det Han *ser* Faderen gjør; for det Han gjør, det gjør Sønnen likeså”.

Denne vej har som sit endelige formål at sætte os istand til at SE - med vores *indre øje* i tro - den sande storhed, majestæt og enorme og herlige og mægtige ophøjelse af vor GUD, Herre og Frelser Kristus Jesus.

Vi opfordrer derfor læseren til ikke automatisk at afskrive - som de mange gør - Skriftens åbenbaringer om åndelige og virkelige Himmelske realiteter som ”bare talemåder” eller ”fine eksempler på østlig eller hebraisk poetiske sproglige *figurer*” .

Vi bliver adskillige steder i Skriften forsynet med forskellige glimt af åndelige realiteter, der ellers og generelt tilbageholdes for vores *egen* beskyttelse.

Mennesket er skabt i kød og er blevet placeret af Skaberen i en tredimensionel virkelighed på denne jord - indtil opstandelsen.

Det er en kendsgerning, at Skriften giver os en begrænset indsigt - for vores nødvendige læring og forståelse - ind i en umådelig større og kompleks verden rundt omkring, under og over os, og dette er hvad vi vil undersøge yderligere. Vi er informeret i Skriften af vores Almægtige Gud om, hvad vi har *brug* for at vide - og ikke, hvad vi *ønsker* at vide.

FORDI der også spørgsmål, endda engle ønsker indsigt i: "...dette som englene attrår å skue inn I" (1 Pet 1:12).

[Helligåndes ordvalg er her højst interessant: "attrå" eller "begære" noget - både noget godt eller noget ondt - er *epithumeō*, i.e. *epi* (intensiverende) med *thumos*: "passion" (*Vine*); således e.g. oprigtig dyb længsel eller stærkt ønske eller begær (positivt eller negativt); ligeledes nævner *Arnesen* (Græsk-Dansk Ordbog 1830) at *thumos* indbefatter lyst, tilbøjelighed, drift; heftighed, lidenskab;

"at skue ind i" er *parakuptō* (med *eis*: "ind i"); bogstaveligt: at bøje sig sidelænds (*para*, "til side" og "*kupto*: "at bøje sig fremover"); ordet forekommer kun 4 andre gange; 3 gange bruges det om at bøje sig ned for at se ind i Herrens tomme grav, og 1 gang (Jakobs 1:25) vedr. "...den som skuer inn i frihetens fullkomne lov...".

Sprogbrugen antyder derfor, at englene - trods anstrengelse og stærkt ønske derom - ikke kunne og ikke var tilladt at skue ind i (eller "gennem-skue"), hvad de ønskede at forstå].

OG - som Herren sagde til disciplene - der er:

"...tider [*chronos*] eller sæsoner [*kairos*] hvilke Faderen har fastsat i Sin Egen autoritet" (Acta 1:7; vores overs.);

hvorfor det ikke må tilkomme at vide om disse, førend Faderen måtte åbenbare dem.

OG der er endda, som Herren sagde:

"Men hin dag eller time vet **ingen**, ikke engang englene i himmelen, ikke engang *Sønnen*, **men alene Faderen**" (Mar 13:32).

Vi ignorerer Skriftens mægtige åbenbaringer af de Himmelske og åndelige ting på eget ansvar - *især* da Paulus senere breve åbenbarer de mest storslåede Himmelske og åndelige realiteter vedrørende vores opstandne Frelser.

Men lad os også tage os i agt, at vi ikke overskrider - på eget ansvar - Guds skarpe og fastsatte grænser ved at søge - på *nogen* som helst måde - at *engagere* os med denne åndelige verden, især hvis vi måske mener at have opnået en større bibelsk forståelse af "de ting, der ikke er synbare".

[Vi skal kort bemærke, hvordan Esajas 2:5-22 alvorligt advarer Israel om, at Herren nu har forladt Nationen - og giver begrundelserne for dette (og sammenligner Israel til Filistrene):

"Jakobs hus! Kom, la oss vandre i HERRENS lys!

For Du har **forkastet** Ditt folk, Jakobs hus,

Fordi

- de er **fulle av Østerlands kunster** [engelsk: "filled with eastern ways"] [dvs. - som *Gesenius* noterer - "østen", som strækker sig hele vejen til Eufrates "nogle gange også inkl. Mesopotamien og Babylonien ... Esajas 2:06: "de er fulde af østens veje (kunster)", dvs. af overtro og trolddom bragt fra østen eller Babylon"]
- **og spår av skyene** [*'anan*] **som Filistrene**" ["tegnsudlæggere"-1904; engelsk: "soothsayers"].

Dette er meget vigtigt, også for os i dag: Gud har ABSOLUT forbudt enhver form for magiske kunster, sand-sigeri, trolddom [dvs. bønner og mumlen til dæmoner, udenlandske guder, afguder], augur-mageri (tage varsler fra guderne), divination (herunder falske profetier), læsninger, fortryllelser, spådomme, spiritisme eller lignende former for magiske kunster.

Den hebraiske *'anan*, - ifølge *Gesenius* - betyder "at samle skyer", som anvendt af Gud i forbindelse med fastsættelsen af regnbuen (1.Mos 9:14), og derefter "at handle i det skjulte", og derfor til "at bruge skjulte kunster, dvs magi, og praktisering af trolddom (mysterier, og derfor magiske kunster)".

(LXX oversætter *'anan* i Esajas 2:6 og i 5. Mosebog 18:14 (nedenfor) med *kledonismon*: "forudsigelser").

"For disse folk som du skal drive ut, de hører på dem som *spår av skyene* [*'anan*], og på sannsigere; men dig har Herren din Gud IKKE tillatt slikt" (5. Mos 18:14).

I skal *ikke* ete noget med blodet i. I skal *ikke* gi eder av med å tyde varsler eller spå av skyene [*'anan*]" (3.Mos 19:26).

"Det skal ikke finnes hos dig NOGEN som lar sin sønn eller datter gå gjennom ilden, eller som gir sig av med spådomskunster, eller som spår av skyene [*'anan*] eller tyder varsler eller er en trollmann" (5. Mos 18:10).

"Han lot sin sønn gå gjennom ilden og gav sig av med å spå av skyene [*'anan*] og å tyde varsler og fikk sig dødingemanere og sannsigere; *han gjorde meget som var ondt i Herrens øine, så han vakte Hans harme.*
(2 Kongebog 21:6 - ligeledes parallel-stedet in 2 Kr 33:6).

"Men kom hit, I trollkvinnens [*'anan*] barn, I horkarls og horkvinnens yngel!" (Es 57:3).

"Og I, hør *ikke* på eders profeter og spåmenn og på eders drømmer og på eders varselydere [*'anan*] og trollmenn, som sier til eder: "*I kommer ikke til å tjene Babels konge!*" (Jer 27:9).

"Og Jeg vil *utrydde* all trolddom hos dig, og folk som spår av skyene [*'anan*] skal *ikke lenger* finnes hos dig" (Mika 5:11).

(Som vi ser: i GUDs øjne er alt dette onde og verderstyggelige realiteter!).
Esajas 2:5-22 fortsat:

**“...deres land blev fullt av avguder;
de tilbeder sine henders verk, det deres fingrer har gjort.
Og mennesket blir bøiet, og mannen ydmyket - tilgi dem ikke!
Gå inn i fjellet og skjul dig i støvet for Herrens gru og for Hans Høihets Herlighet!
Menneskets stolte øine blir ydmyket, og mennenes stolthet blir bøiet,
og HERREN alene er høi på Den DAG.
For HERREN, Hærskarenes GUD [*Jehovah Zebaoth*] har satt en DAG til DOM over alt stolt
og høit og over alt ophøiet, så det blir ydmyket...”,**

[Dette er den første henvisning i den Hebraiske Bibel (hvad mennesker kalder Det Gamle Testamente) – ud af 20 forekomster – til HERRENS DAG (1904 overs.: “den Herre Zebaoths Dag”) vedrørende hvilken der er de yderligere 4 forekomster i det Nye Testamente (1 Tess 5:2; 2 Tess 2:2; 2 Peter 3:10; Åbenbaringsbogen 1:10).
Bemærk også det 3 gange gentagede udtryk særligt knyttet til DEN DAG: **“for Herrens gru og for Hans Høihets Herlighet”**, hvilket udtryk også 2 gange er forbundet med “Når HAN REISER Sig FOR at forferde jorden” (nemlig “Han”: vor Gud og opstandne Frelser Kristus Jesus, Som for nuværende SIDDER på Faderens højre hånd];

**“...HERREN alene er høi på Den DAG.
Og avgudene - med dem er det helt forbi.
Og folk skal gå inn i fjellhulene og i jordens revner
for Herrens gru og for Hans Høihets Herlighet,
når Han reiser Sig for å forferde jorden.
På Den DAG skal menneskene kaste sine guder av sølv og gull, som de har gjort sig for å
tilbede dem, bort...**

og gå inn i fjellkløftene og i berghulene
**for Herrens gru og for Hans Høihets Herlighet,
når Han reiser Sig for å forferde jorden**

Hold da op med å stole på mennesket, i hvis nese det bare er et pust!
Hvad er han å akte for?” (Es 2:5-22)

[Det moderne menneske betrakter måske varsler og trolddom etc. som "harmløst sjov", men ikke så den Almægtige Gud, for Hvem det er en vederstyggelighed og afgudsdyrkelse.

Derfor bør vi indse, at alle sådanne ting er bandlyst: horoskoper, astrologi, læsninger i hånden eller kopper, tarotkort og krystalkugler, Ouja borde, spiritistiske medier, engagement med hekse (hvad enten de kalder sig "hvide" eller sorte), Yoga mantraer, bønner, mumlen eller tilbedelse af noget- eller nogen som helst, UNDTAGEN vores Almægtige Gud Selv.

ALLE sådanne ting er tilbedelse af dæmoner og en del af den sataniske system, der oprindeligt stammer fra Babylon.

Lad os tage agt at vi ikke tjener den *virkelige* konge af Babylon, selve Satan].

Som sagt - vi er til tider givet indsigt i den *virkelige* verden omkring os.

Således: da profeten Elisas tjener om morgenen så den syriske fjendtlige hær, der i løbet af natten havde omringet Dotan (sendt for at tage Elisa til fange), spurgte han fortvivlet: "Å, min herre, hvad skal vi gøre?"

Elisa svarede:

"Vær ikke redd! **De som er med oss**, er flere enn **DE som er med dem**.

Og Elisa bad og sa: "**HERRE!** Oplad hans øine, så han kan se!"

Og HERREN oplod drengens øine, og han fikk se **at fjellet var fullt av gloende hester og vogner rundt omkring Elisa**"

(2 Kongebog 6:15-17).

[1948 overs.: "...fuldt af ildheste og ildvogne..." (de fleste engelske overs.: "horses and chariots of fire"); "ildvogn" i.e. en stridsvogn [*rekeb*] af ild; både hestene og stridsvognene var af *ild*.

Jvf.: "Han Som gjør engle til ånder [*pneumata*] og Sine tjenere til *ildslue*" (Heb 1:7), og at om Gud Selv siger Paulus: "For vår Gud er en *fortærende ild*" (Heb 12:29)].

]

(Fortsættes)